

Η ΔΙΑΟΛΑΠΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

ΑΡΙΘ. 41.

Συνδρομή προπληρωτέα,
 διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κρατοῦ ἀπὸ
 42 φύλλ. Σελ. 2
 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4
 διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
 μὴ ὀβ. παλαιοῦς 3.
 Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
 εἰς τὸ Ἱπογραφεῖον ΚΒ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
 τὸν ἐνταῦθα Συντάκην τῆς
 « Δ Ι Α Ο Λ Α Π Θ Η Κ Η Σ »

Κεφαλληνία 6 Αὐγούστου 1861.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Δ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἄρθρον ἕκτακτον.)

Ἐπειδὴ περὶ ῥητόρων ὁ λόγος, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ δὲν ἤθελεν ἀπάδει, νομιζομεν, νὰ θέσωμεν ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἀναγραφὴν, καὶ τὸ νομα ἐνὸς γνησίου τέκνου τοῦ Λαοῦ, ἐνὸς tribuni plebis, ὅστις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημοσίαν τῆς λέξεως, δικαίως ἤθελεν ἐπικληθῆ ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος τῶν δημόρων μας.

Ὁ Λιβαθυνόπουλος δὲν εἶνε ἐκ τῶν λεγομένων εὐγενῶν, τὸ αἷμα του εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ κυανῶν, δὲν εἶνε πολυτάλληρος ἔμπροσ, οὐδὲ πλούσιος κτηματίας, οὐδὲ τοκογλύφος, οὐδὲ ἐπιστίμων. Εἶνε φίλεργος καὶ πτωχὸς τεχνίτης, ἐξελθὼν ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τοῦ Λαοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ποταπῇ τῷ καταγωγῇ σμυννύμενος.

Ἄλλ' ὁ Λιβαθυνόπουλος εἶναι ἀληθῆς πατριώτης καὶ φύσει ῥήτωρ. Ἄν ἡ φθονερά τῆς τὸν ἤρπαιε τὸ δικαίωμα νὰ συζητῇ ἐντὸς περιωρισμένου πρὸβόλου τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου του, νὰ κεραινοβολῇ ἀπὸ στενοῦ βήματος τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος του, δὲν ἠδυνήθη ὁμῶς καὶ νὰ τὸν ἐμπροδίσῃ νὰ δημηγορῇ, ὅταν καὶ ὅπου κάλλων ἡ ἀνάγκη τῆς Πατρίδος τὸ ἀπαιτήσῃ. Ἐκεῖ δὲ, πατὴρ τῆς φιλότατης Πατρίδος τὸ ἔδαφος, σκέπτιν ἔχων ὀλοκλήρον τοῦ παμμεγέθους οὐρανοῦ τὴν ἀψίδα, βῆμα τὴν ὅλην τῆς γεννήσεώς του πλῆν, ἀχροατήριον σύμπαντος τοῦ συμπολίτου του, ἢ τῶ τὰς ζήτωκαυγῆς καὶ ἐπιθυμίας των, καὶ ἀέννησον ἀντιχαιόμενον τὸν Λαόν, παντὸ καὶ πάντοτε τὸν Λαόν, τὸν Λαόν ὑπὸ τῆς ἀγρυπτικῆς γρητῆσιμῶν, τὸν Λαόν ὑπὸ τῆς τυραννίας κατὰδιοχῶμενον, τὸν Λαόν γυμνητεύοντα, τὸν Λαόν

δεκατιζόμενον, τὸν Λαόν προδιδόμενον, τὸν Λαόν λιμοκτονούντα, τὸν Λαόν καὶ παντοῦ τὸν Λαόν! τὸν Λαόν καὶ πάντοτε τὸν Λαόν. Εἶνε μέγας τῶντι καὶ ὠραῖος ὁ υἱὸς ἐκεῖνος τοῦ Λαοῦ, περὶ Λαοῦ πρὸς τὸν Λαόν δημογῶν!

Ὁ Λιβαθυνόπουλος, καὶ τοι μὴ ψηφισθεῖς κατὰ τὸ ἐπάρατον τῆς δεκακαλπίας σύστημα, εἶνε καὶ θὰ εἶνε μάλιστα τὸ φίλος καὶ ἐκλεκτός τοῦ Λαοῦ, ἀγαπᾷ τὸν Λαόν διότι ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἐγεννήθη, ἀγαπᾷ τὸν Λαόν διότι ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἔ' ἀποθάνει, δὲν ψηφᾷ τὴν Κυβέρνησιν, τοὺς ἀριστοκράτας, τοὺς τοκογλύφους, καὶ τοὺς ἀγύρτας διότι δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ καὶ τίποτε νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας, ἀπὸ τοὺς τοκογλύφους, ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτας, καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. — Ὁ Λιβαθυνόπουλος... ἀλλὰ πρὸς τί τὴν φλυαρία καὶ περιαγωγῇ; ἡ κατωτέρω προσλαλιά, ἥτις ὑπὸ αὐτοῦ ἐβάλλετο πρὸς τὸν Λαόν, ὅποταν λαογονήτες τινες, ἐπειρώντο νὰ τὸν ἐξαπατήσωσι καίοντες δὴθεν τοῦ Προδρόμου τὸ Πρόγραμμα, ἡ προσλαλιά αὕτη χαρακτηρίζει τὸν ἄνδρα, καὶ δύναται νὰ τὸν παραστήσῃ κάλλιον ἀφ' ὅσας περιγραφὰς ἠθέλωμεν ἐπιχειρησθῆ, τὴν συνιστῶμεν ὅθεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας οἶαν αὐτολεξεί τὴν ἐστενογραφῆσαμεν:

Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς ἀπατημένε, Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς προδομένε, Λαὲ τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς ἀτιμασμένε! Θὰ ὑποφέρεῖς τάχα νὰ καταντήσῃς καὶ Λαὸς κατράμαχος καὶ Λαὸς γιογλεντής;.. Στὸν βουλασμένο μας τόπο ὅπου ὅλα τὰ φυτὰ μασιάνονται, ὅπου ὅλα ἀρρωσταίνουσι, ὅπου ὅλα χολεραίζουσι, γιατί τάχα τὰ φυτὰ τῆς ἀγρυπτικῆς, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ φεῦδου καὶ μέλαν ἡνίκα μαρμαρίζουσι καὶ ὑπέρτατα νὰ βάλλουν; νὰ φυτῶνουν ὀλοῦθε καὶ πάντοτε, νὰ καταντήσῃτε σαμονίτσα, νὰ μᾶς χορταριάσουνε, νὰ μᾶς ἀποκλείσουνε νὰ κοντεύουνε νὰ μᾶς πνίξουν μέσα στὰ σπήτια μας!;

Ιδού σήμερα τί πρόσωπα παρουσιάζονται άνορωθιατά τών βλαβών, έκδικηται τής προς βεβλημένης άξιοπρεπείας σου, όπως ήθελε, πεί με δέκα θαυμαστικά και με δώδεκα δ' ήεν ο φίλος μου Κερυνός, Κύτταξε Λαε, καλά μες τιά μάτια έτοια τιά υποκείμενα και πέρμου τιά γνωρίζεις; . τιά είδες ποτέ στην πείνα σου να σου πατοξουνε ένα ψύγαλο από τιά πλούσια τους τραπέζια; ήτανε ποτέ στη ζωοκεια σου να σε σκεπάζουνε, όχι με τιά μισό τους φόρεμα μιά με τή φερτσάδα τουλάχιστον όπου σκεπάζουνε τιά ζά τους; . τόν καιρό που σ' εσπράγγωνε στη φυλακή, στη μάλιστα και στην άγχνη του στρατοδικείου, πέρμου, έβροηούτανε τάχα τιά σπητιχ σου, έπαρηγορούσανε τάχα τση χηράδες σου, έσπράγγιζανε τάχα τιά δάκρυα και τση πληγαίς τών ορζανών σου; . . Όντες ή άθρωποφάγος και πτωχόφθορος γολ'ορα έδεκάτιζε τιά παιδιά σου, τούς είδες ποτέ στή θύρα σου 'σά γιατρούς, 'σάν εύεργέτας, 'σάν αδελφούς 'σάν ανθρώπους; . . Στή Βουλή, όντες επήγγανε 'σάν αντιπροσώποι σου, με τί μούτρα τούς είδες να παρουσιασθούνε; . . Λαε μήν υποφέρεις πουλιό να σου βάνουνε έτοιοι οί άγύρταις τιά φάσκελα μες τιά μάτια σου, φάνει, φάνει για τώ θειό ή τόση σου στραβομάρα, άνοιξέ τα μιά φορά εκείνα τιά μάτια, και γνώρισε τούς γυιούς εκείνων που πάντα τους έκολακέφανε τόν πουλιό δυνατό, που πάντα τους έξευτελισθήκανε στά πόδια του πουλιό τυχερού.

Μιά φορά ήτανε δυνατός και τυχερός ο Μέτελας, και εκείνοι τότες έγινήκανε οί δουλοι και τιά νευρόσπαστα του Μέτελα, εστήσανε άγαλμα του Μέτελα, και έπροσκυνήσανε για θεό τώ Μέτελα — Τώρα Λαε έσύ είσαι ο δυνατός, έσύ είσαι ο τυχερός, έσύ είσαι ο Παντοδύναμος, τώρα λοιπόν εσένανε κολακεύουνε Λαε, εσένα γλύφουνε Λαε, στά πόδια τιά δικιάσου σέρνουνται Λαε, σάν τιά βρωμερά σκουλίκια τση γής, Α! Λαε, αν είχες και σύ μιά μοναχή κεφαλή 'σάν τώ Μέτελα ήθελε σου τήν κόφουνε, έτοιοι οί Καλίγουλαις, ήθελε σου τήν κάμουμε χρυσή οί λαοκόλακες, ήθελε τήν κρεμάσουνε για κώνισμα οί υποκριται, ήθελε τήν πριτζκνήσουνε οί άγύρταις κι' άς ήτανε και κεφαλή γαϊδάρου! .

Ο Πρόδρομος παρουσιάζεται σήμερα για να διαδώση και να υπορηρήξη μίαν ιδέα ενάντια ίσως σά συμφεροντά σου, και όλέθρια διά τώ μέλλον σου, συμφωνώ, άλλ' ενώ περι του Προδρόμου τούτου άκμή δεν ήξέρουμε σχεδόν τίποτες, πώς οί οχλοκόλακες τούτοι για ν' άποχτήσουνε μιά ψύχη δημοτικότητα, γένονται θεληματικοί και άκαλεστοί δήμιοι, κι' είνε έτοιμοι ν' άπικεφαλίσουνε τόν Προδρόμο χωρίς ούτε νάν τόν άκούσουνε; . . Έστω πώς ο Προδρόμος τούτος είνε ο Προδρόμος τής Καταστροφής μας, και επόμενος αξιος θανάτου και λιθοβολισμού. Ποιός όμως μεταξύ τών βρωμερών τούτων άγύρτων είνε ο άναμάρτητος, ποιός είνε εκείνος όπου μπορεί ευσυνειδήτως να ρίξη τήν πρώτη πέτρα στο κεφάλη τής πολιτικής τούτης μοιχαλίδος; . Ο Προδρόμος σάν ένοχος εσχάτης προδοσίας πρέπει να ύπαφέρη τόν

θάνατον τής άτιμώσεως, τόν θάνατον τών κακούργων, άλλ' ο θάνατος που του έτοιμάζουμε οί ψευδοφιλελεύθεροι τούτοι, είνε δολοφονία, είνε αδελφοκτονία, είνε θάνατος μαρτυρίου... Μία τέτοια δολοφονία, μία τέτοια αδελφοκτονία, ένα τέτοιο μαρτύριον ήθελε είναι αρκετό να καθαρίση, ν' άθωώση και ν' αγιάση και αυτόν τόν Ιούδα, όσο ένοχος και αν εστάθηκε όσο προδότης και αν εφάνηκε! .

Λαε άνοιξε μιά φορά τιά μάτια σου, μιά άνοιξέ τα καλά! θα ύποφέρης να κάψουνε τώ Προδρόμο, για να σε άποστραβόςουνε με τή στάχτη του; θέλεις να καυχηθουνε μες τιά σκοτεινά τους συμβούλια, μες τας βρωμεράτους καταγώγια, πώς με μιά λαμπάδα άγία ν νήτικη σ' έθαμπόσανε, σ' έμωράνανε και σ' έξεπλανέσανε 'σάν περιεργη γυναικούλα 'σάν ανήσυχο μικροπαίδι; . θάν τούς αφήσης ν' ανεθουνε σ' ένα φύλλο χαρτί, σ' ένα βρωμόχαρτο σάν εκείνο, για να ψηλόςουνε ίσια με τώ βουλευτικό βήμα; . Και σείς μακαράδες ξεμπαρπούτοτοι, σείς αναίσχυντοι λαομπαίχτες και άδδηφάγοι ταλαροφάγοι τί γυρεύετε εδω; . γκρεμιστήτε εδωθενες κατεργαρέοι! . αφήσετε τώ Λαό στή φτώχεια του και στην κακομοιριά του, μήν πληθύνετε περισσότερο τή μαγκουφιά του με τση αισχραίς σας ραδιουργιαίς, με τιά δημοκοπικά σας μπαμπαούλια! . Ο Λαός σας εγνώρισε, ο Λαός σας εκαταρρόνησε, ο Λαός σας εσκάθηκε!! .

Και σείς όπου με διπλωμέναις σημαίαις και με κρυμμένα άρματα στέκεσθε πέρα για να ήσασθε έτοιμοι, ή πρώτοι να λάβετε μέρος στο θρίαμβο τση δημοκοπίας ή πρώτοι να φύγετε τση σουριζιαίς του άπατημένου Λαού — φύγετε, χαθήτε, φηλαχθήτε για κάμια μέγαλήτερη πάλη, για σουριζιαίς βροντωδέστεραις! — Ω! κακομοίρα Ν. Εποχή ήρτες και σύ να λάβης τήν κουταλιά σου από τούτη τήν οχλαγωγική μαγεριά; Έχόρψες και έξεπορευθήκες για να λάβης και σύ σαν άλλη Ηρωδιάς επί πίνακι τήν κεφαλήν του Προδρόμου; . . Μ' αν ή κεφαλή του άληθεινού και άγιού Προδρόμου έπαράδόθηκε στα χέρια μιανής πόρνης, δεν είν δικαιο μία πόρνη πάλε να λάβη τώ κεφάλι του ψεύτικου και άνοσίου ετούτου Προδρόμου... τί ζητάς εδω έσύ Νέα Εποχή; . Άμε, άμε! συντρίψου! χάσου! — Πίαινε στην Άγγλία, εκεί ή όμοιας σου εχουνε όλαις τους πέραση, μα εδω; . . Ω! εδω έπαρπομπεύθηκες εδω σ' έπαργνώρισαμε εδω σ' έπαρσκαθήκαμε.

Ο ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΜΑΛΑΚΩΦ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 Άλλο φάλλον έμκει: βάλλα
 Κατορθώμα μερτά
 Ψάλλουνε παλληκαράδες,
 Ιταλίς και Ελλάδες.

Τόσοι ἄλλοι τῆ θρησκεία
 ἔξυμνοῦνε μὲ σοφία.
 ψάλλουνε τοὺς Ἱπποκράταις
 ποὺ γιομώσανε ἠ οτράταις,
 Μ' ὑπερήφανα βουθούνα
 Σκυλοπέτζια καὶ μπαστούνια.
 Ἐγὼ ὅμως δὲν μὲ γνοιάζει,
 Καὶ καθέννας ἄς φωνάζη
 Πῶς ἐντρόπισσα ταῖς Μούσαις
 Γιατί ψάλλω γιὰ βρωμοῦσαις,
 Τί φοροῦν καὶ δὲν φοροῦνε,
 Πῶς κουνιῶνται, πῶς κυττοῦνε.
 Ποιὰ τζοῦ στέκει φορεσιά
 Κ' ἀγγλικὴ περπατισιά.

Β'.

Καὶ τὸ μαλακῶφ ἀρχίζω
 Νὰ παινῶ καὶ νὰ φριάζω.
 Ἄχ! τί δόξα τί χαρὰ
 Μαλακῶφι σ'τὴν κυρά.
 Μαλακῶφι στολιώστην,
 Χόντρινε καὶ παχυνέ την
 Παχυνέ την τὴν κυρά μου
 Γιὰ νὰ χαιρετ' ἡ καρδιά μου.
 Φουσκομένη σ'ὰν ὀρνέλλα
 Πόχει μέσα μανουβέλλα.
 Προσπαθεῖτ' ἂν ἤμπορῆτε
 Κι' ἄλλα δέκα νὰ ντυθῆτε,
 Γιατί ὅσο φουντομέναις
 Τόσο εἶστε ζουλεμέναις.

Γ'.

Κοπελούλαις μου σταθῆτε,
 Καὶ λιγάκι ἀφυγκρασθῆτε
 Ἐνα φίλον παλαιόν σας
 Ἡ' ἀγαπάει τὸ καλόν σας,
 Καὶ ποῦ πάντοτ' ὁ καυμένος
 Ἐστάθηκε ἀλυσσοδεμένος
 Εἰς τὰ μάτια τὰ γλυκάσας
 Στὰ καμουφρα σ'τὴν ποδιά σας,
 Πόγινε σαροματίδι
 Γιάνα μάτι κι' ἕνα φροῦδι.

—ο—

Ἐάν καθηγητῆς θ' ἀρχίσω
 Νόμους κι' ἄρθρα νὰ σὰς στήσω!

Ἄρθρον Α'.

Ἐάν τὸ συγχωρᾷ ὁ νόμος, σὲ κάμμια παντρεμένη
 Ἐπὸν περιπτῶν ὅταν βγαίη νάναί λίγο φουντομένη.
 (Γιὰ νὰ βασταγῆ τὸ ἄρθρον διορίζει καὶ ποιῆ
 Στὸ ἔξω νὰ ὑγαίη ἔξω μὲ τὴν βέστα μοναχῆ)
 Ἐπειδὴ ὁ νόμος εἶναι ἄκαρπτον καὶ καλόν
 Ἐὰ ἴδῃτε, ὦ κυρίαὶς πόχει κάτι ἐλαστικόν,
 Ἐπειδὴ τὸν πρῶτον γῆρον διορίζει τρεῖς ὀργιαῖς,

Ἐξ ὁ δεύτερος νὰ ἦναι (ἐννοεῖται, ἀγγλικαῖς)
 Καὶ ἴδου ἡ ἐλαστικότης ὅπ' ὁ νόμος σὰς, χαρίζε
 Καὶ μὲ τοῦτο ἐννοεῖ
 Ὅσο θέλετ' ἄς γενῆ ..

Ἄρθρον Β'.

Ἀδοτηρὸς λιγάκι ὁ νόμος μὲ ταῖς νέαις θὰ φανῆ
 Μὴ πρὸς βάρος μου, κοπέλλαις, ἔτσι θέλ' ἡ ἠθική.
 Ἀπὸ δέκα, δεκαπέντε, ἕως εἴκοσι χρονῶνε
 Μαλακῶφια διορίζει ἕως δεκαπτά ὀργιῶνε
 Καὶ μπουρνούζια, καὶ καμουφρα, κι' ὅσαις θέλετε κορδέλλαις,
 Καὶ παντιέραὶς νὰ φορῆτε, εἴστ' ἐλεύθεραις, κοπέλλαις.
 Ἐρωτα δὲν συγχωρᾷ ἡ τοῦ νόμου ἠθική,
 Κι' ὅποια ὁτοῦτο παρακούση, ἡ πλεξίδα νὰ κοπῆ.
 (Μ' ἂν κρουφά-κρουφά καμμία μὲ μεγάλη προσοχῆ
 Ἄμορᾶκι ἀποκτήση, διορίζει νὰν πιστῆ.)

Ἄρθρον Γ'.

Ἀπὸ εἴκοσι κι' ἀπάνου, ὅσο ποῦ νὰ παντρευθῆτε
 Μὲ διπλάσια στολίδια διορίζει νὰ ντυθῆτε
 Ἐδῶ ὁ νόμος διορίζει νάνε κάθε ἀμορῆσιὰ
 Φουντωμέναις, κορδωμέναις, καὶ μὲ κάθε φορεσίᾳ.
 Καὶ πρὸς τούτοις διορίζει νὰ μὴ λείπη ἄμορᾶκι,
 Ὅχι ὅμως στὰ γιομάτα, ἀλλὰ κάπου καὶ λιγάκι.
 Προσπαθήσετε μὲ τούτα γλήγορα νὰ παντρευθῆτε
 Τρέχει ὁ χρόνος, φεύγει, πάει — ἕως πότε καρτερεῖτε ;

Τρέξε, Μούσα βοήθησέ μου μὴ μ' ἀφήσης μοναχῶ
 Ὅλαις τρέχουν ἡ κοπέλλαις καὶ φωνάζουν μὲ θυμῶ.
 Σήκωσε τὸ μπρόμπολό σου, Μουσά μου, γιὰ νὰ κρυφθῶ
 Ἀπουκάτου, γιὰ τ' ἄλλέως θεὰ ζυλοφορτωθῶ.

Εἰς τὸ δεύτερον τὸ ἄρθρον μεταφύρῳμισες φωνάζουν
 Πῶς νὰ κάμω, ἡ ἄλλέως τρέχουν ὄλαις καὶ μὲ σφάζουν
 « Καὶ μοῦ λένε νὰ προσθέσω ἔρωτα παντοτεινόν,
 » Κ' ὅσα θέλουνε στολίδια καὶ τριτζόνια καὶ χρῶν
 » Καὶ τῆ νύχτα νὰ προβαίνουν σ' ὅσα θέλουν παρεθύρια,
 » Νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γελάνε, νὰ πετάνε δακτυλίδια.
 » Ν' ἀγαπάνε ὅσους θέλουν, κι' ὄλους νὰ περιγελάνε
 » Τζοῦ στραβοῦς ν' ἀποστραβόνουν μὲ ταῖς φλόγες ποῦ
 [σκορπάνε,
 » Καὶ ξεσκούφοτ' ἀπὸ πίσω ὅθεν πάνε ν' ἀκλουθάνε
 » Ἐτοιμοὶ ὅτι συμπιράει οἱ γενναῖοι νὰ ρουφάνε. »
 Τοῦ διαόλου θυγατέρες ὅτι θέλετ' ἄς γενῆ
 Τῆ ζωῆμου νὰ γλυτρώσω, κι' ἀπογράφω στὴ στιγμῆ.

Μὲ τρεῖς στέρημα κρύψμε
 Συντάχτη, γιὰ τ' ἄλλέως
 Θὰ μὲ πετροβολήσουνε
 Σὰ νόμουνα ἔβραϊός.

Ὁ Φίλος σου.

ΙΑΚΩΒ*ΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Ο ΜΠΑΜΠΑΟΥΣ ΤΩΝ ΕΥΝΑΚΩΝΕ.
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΣΟΤΕΡΩΝ

Ὅντες εἶμαστε παιδούλαις τοῦ Μπαμπάου ἡ φοβέρα
 Ἰσυχαις δὲ μᾶς ἀφίνει οὔτε νύχτα οὔτε μέρα,

Έξυπναις μᾶς κυνηγᾶει, καὶ στὴν κλίνη μᾶς τρομάζει,
 Καὶ ὁ αὐτὰ τὰ ὄνειράτᾳ μας (δυστυχῶς μᾶς!) μᾶς ταράζει.
 Ὄλος κέρατα καὶ στόμα καὶ ὠρὰ στέκει ὀμπροστά μας,
 Δὲν ἀκούει παρακάλια, δὲν ψηφᾶ τὰ κλάυματά μας.
 Κ' ἴσια ἢ πρώτη ἡλικία νῆ περάση λάου-λάου,
 Δὲ γλυτρώνουμε ὄχ τὸ φόβο τοῦ ψευματινοῦ Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ .

Ἡ κοπέλλα ποῦνε ἀκόμα ἀθώουλα ὄσαν κοπέλλα,
 Που πετάει ἀπ' ἄνθος ὁ ἄνθος ἐλαφροῦλα ὄσαν τῆ φέλλα,
 Που τοῦ Κόσμου τῶ παγίδες ἢ καυμένη δὲ νογᾶει,
 Οὔτε ξέρει νὰ διακρίνη ἢ καρδιά τις τί ζητᾶει,
 Κοκκινίζει καὶ τὰ χάνει σύντᾳ ἰδῆ νὰ τὴν κυττᾶνε
 Καρμιανοῦ ἐργολάδου μάτια!.. λὲς καὶ λέει πῶς θὰ τὴν
 [εἶνε ...

Ὁ ἔρωτας τὴν τριγυρίζει, τὴν κλουθᾶει λάου-λάου,
 Καὶ ἀναίσθητη τοῦ φεύγει ὄσαν τὰ βρέφη τοῦ Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ .

Ἰσοτατὴ ὄσαν ἄλλη εὖα στὴν ἔδεμ περιδιαβάζει,
 Ἰσα ποῦ ἢ μονοτονία τέλος τὴν ἀνδιᾶζει,
 Κί ἂν ῥωτήση τὴν καρδιά τις τί θὰ κάμει τόσα κάλλη,
 Ἡ καρδιά συκινημένη ἀπὸ πῆθο συχνὰ πάλλει!
 Τότες εἶνε ποῦ ξανοίγει εἰς τὸ φῶς ἢ στὸ σκοτειδί
 Ἐξυπνῆ, ἢ στ' ὄνειρό της, ἕνα διάλογο σὰ φεῖδι,
 Που μ' αὐθάδεια τολμάει νὰ τὴν πείση νὰ γευθῆ
 Τὸν καρπὸ ποῦ θὰν τῆ κάμει ἄδικα νὰ κολασθῆ!
 Γιᾶνα πρῶτὸ τρέμει ὄλη, σαναπῆς, πλὴν λάου-λάου
 Συνηθᾶει καὶ ὁ ἐκεῖνον τὸν φειδιόμουτρον Μ π α μ π ᾶ ο υ .

Κί ἂν τῆς εὐτυχίᾳς ἐραγγίξῃ τὸ γλυκόπριχο ποτῆρι,
 Ἀθωότητες καὶ τρέλλαις πάνε ὄλα στὸ μικρῶρο.
 Στὴν ἐνθύμησι τῆς πρώτης ἡλικίας τις γελαίει,
 Κί ἄλλους πότους τότε πλέον ἢ καρδιά τις πιδυμάει.
 Κί ὄταν ἔρωτες καὶ κάλλη φύ, οὖν ὄλα λάου-λάου
 Τότε ὁ Γάμος ξιμουτρίζει τρομερὸς ὄσαν τὸ Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ .

Ἐτελέσθηκε ἡ θυσία ὀποῦ μιὰ ζωὴ βαστάει!
 Καὶ ὁ βουλιασμένος γάμος στὴν ἀγάλην τὴν πετάει
 Ἄνδρὸς ἀσχημοῦ, ἢ γερόντου, ἢ σακάτη, ἢ ζηλιάρη,
 Ἡ φιλάργου ἀπανθρώπου, ἢ ζυροῦ, ἢ κατεργάρη.
 Θὰ τὸν βλέπει δυστυχῶς τις νὰ κοντεύῃ λάου-λάου,
 Χίρις νὰ μπορῆ νὰ φεύγῃ τέτοιο σχαντερό Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ !

Μὲ τῶ πίκραις μὲ τὰ χρόνια ἀρχινᾶνε ἕνα ἕνα
 Νᾶν τῆς πέφτουνε τὰ κάλλη ὡσὰ φύλλα μαρμαρένα.
 Ἡ ὄψις της, ποῦτανε, ῥόδο ἀρχινᾶει νὰ χλωμειάξῃ
 Τὸ ἀχέϊλι της ἀχνίζει, τὸ μουτράκι της γρυλλιάζει...
 Κί ἄσπρες τρίχες τῆς θυμᾶνε πῶς ἐφθάσαν λάου-λάου
 Τὰ γεράματα ποῦ τρέμουν ἢ γυναίκες σὰ Μ π α μ π ᾶ ο υ .
 Μ' ἂν γεράση ἢ γυναίκα, κ' ἡλικία τῆνε κάμη
 Νὰ μείνῃ ἔρημη εἰς τὴν Κόσμο σὰ εἶν κάμπο τὸ καλάμι,
 Πῶς βογκᾶει ἀποζητῶντας περασμένας εὐτυχίας...
 Κάλλη, ἔρωτες καὶ πότους καὶ γλυκιά; εὐαισθησίας!
 Ἡ ἐνθύμησι τῶ νεότητος, τὴν κεντᾶ καὶ λάου-λάου,
 Νύχτα μέρα τὴν κλουθᾶει ἀσπλαγῆ ὄσαν τὸ Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ !

Εἰς τὴν πρώτην ἡλικία τὴν κοπέλλα δὲν τρομάζει

Ἄλλο σκιάχτρο παρ' ἐκεῖνο ποῦ τὸν ὕπνο της ταράζει,
 Π' ἐξυπνῆ τὴν κυνηγᾶει ὄπου πάει λάου-λάου
 Μ' ὠρὰ κέρατα καὶ στόμα, κί ὄπου κράζουνε Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ .

Τσοῦ δεκάξι τὴν καυμένη ἢ ἀγάπη ἀρχινᾶει
 Ἄγνωστη νᾶν τῆνε σκιάξῃ καὶ κρυφὰ νᾶν τῆ τσιγκράη,
 Τσοῦ εἰκοσι τῆνε βουρλίξει ἢ ἀγάπη στὰ σωστά,
 Τσοῦ εἰκοσπέντε, ὄσαν Μπαμπᾶους ὄλος κέρατα κί ὠρὰ
 Φθάνει ὁ ἄνδρας, ποῦ σὲ πίκραις καὶ σὲ βάσανα τῆ ρίχνει,
 Καὶ πῶς τάφος τῆς ἀγάπης εἶν' ὁ γάμος τῆς ἀποδείχνει.
 (Τότες εἶνε π' ἀρχινᾶνε τ' ἀχάρα σπασμοδικᾶ,
 Μητρικόφλατα, χταπόδια, γαστρικο-ξαστρικᾶ,)
 Τσοῦ σαράντα ἢ ἄσπρες τρίχες καὶ ἢ γρούλαις τὴν τρο-
 [μάζου

Τὰ γεράματα τῶ ἐξῆντα ἄξαφνα τῆνε λαμπάζου,
 Ἄμα ὁ φόβος τοῦ Θανάτου, καὶ τῶ κόλασης ὁ τρόμος!
 Κ' ἔτσι σῶνεται γιὰ δαύτη τῶ ζωῆς ὁ μαῦρος δρόμος...
 Ἰσα πᾶρχεται κί ὁ χάρος κουτζί-κουτζί λάου-λάου...
 Καὶ τῆς δείχνει ποιᾶν τὰ μουτρα τοῦ ἀληθινοῦ Μ π α -
 [μ π ᾶ ο υ .

ΔΙΑΦΥΡΑ.

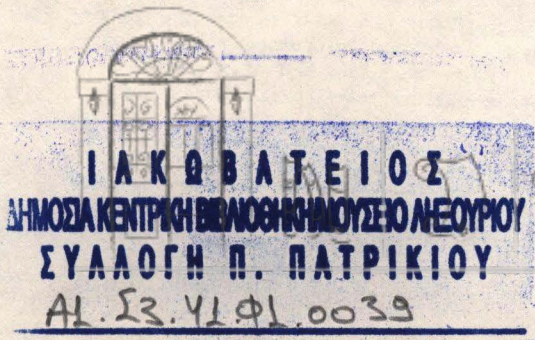
Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ὁ Δ.ρ Γ. Λαυράγκας δὲν ἐδικαιούτο
 παντάπσι, καὶ πολλῶ μᾶλλον δὲν ἔπρεπε νὰ κινήσῃ τὴν
 γνωστὴν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου περὶ ἀχρεωστικῆ ἀγωγήν—
 ἢ δὲ φρονεῖ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὁ σοφὸς μας ἐπὶ τῆς
 Θρησκείας ἀρχῶν; Ἐπιπερηγόμεθα.

— Ἀλλήλογραφία: Φιλτάτε Κ. Θ. Μ. Κερκύ-
 ρας, Ἐλάθμεν τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεθῶμεν ἡμέτερον ὄπου
 μᾶς ἐπιστήσατε Prima Donna Κ. Μοντεκαζόννη —
 Μολονότι ὁ θεσπός μας εἶναι σχεδὸν σχηματισμένος, εἰς τῶν
 Ἐργολάδων κλίνει ἴσως νὰ τὴν βροσάξῃ in campro-
 messo, διὰ τοῦ προσεχοῦς ἐλπίζομεν νὰ σᾶς δώσωμεν κα-
 λὰς εἰδήσεις.

— Κυρία Μ. Γεντιλίνη πτ. Δ.ρὸς Πέτρου, Ἐνταῦθα: Ὁ
 ἡμέτερος Ὀδὸς σᾶς παρακαλεῖ ν' ἀπαντήσητε ὄσον τάχος
 εἰς τὴν ὄποιον πρό τινον ἡμερῶν σᾶς ἀπευθύνει ἐπιστολήν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἢ ἀγγλικὴ Μουσικὴ ἐπαίδεισις
 εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Ἀχζουρίου, ἢ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ
 ἐκτίκτου τούτου συμβάντος μεγίστη ὑπῆρξε καὶ διὰ τοὺς Ἀχ-
 ζουραίους, αἵτινες πολυπληθεῖς κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκείνο συνέ-
 βρυταν καὶ διὰ τοὺς Ἀργοστολιώτας ὅτινες, μολονότι ἔχουσι
 τὴν τιμὴν ὄλας ἐν γένει τὰς διασκεδάσεις, τρέχουσι
 μολταυτὰ εἰς Ἀχζούριον, μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς
 ζωῆς των, εἰς τὸ πρῶτον ἀκουσμα τῆς κοινοῦτέρας καὶ γελιω-
 δεστέρας διασκεδάσεως! καὶ ὄσον μὲν ἀφορᾶ τοὺς ἄνδρας αἱ
 ὑπομονή, ἀλλὰ σῆς φουνητομεν ἐσταται τῆς πρωτευ-
 ρίστης Κυρίαί τις ἢ ἀνάγκη νὰ πιγαίνετε νὰ πιάνετε τό-
 τον καὶ τόσον τόπον τῆς ὠριᾶς μὲν ἀλλὰ μικρᾶς ἐκείνης
 προκυμαίας μὲ τὰ γιγαντιαία σας μαλακόφια, Δὲν εἶ-
 ὄτατε ὅτι αἱ πλείστα τῶν ἐκεῖ Κυριῶν ἀπέβζλον καὶ τὸ οὐ-
 τιμώδεστατον ἐκείνο γυναικεῖον κόσμημα λόγῳ ἐξοικονομῆσεως
 τόπου; — Ἀχ! μίαν τοιαύτην αὐταπάρησιν, μίαν τοιαύτην
 θυτίαν ἐπὶ τῆς προκυμαίας (καὶ προκυμαία ἐδῶ σημαίνει
 βῶμόν τῆς πικρίας), θυσία ἦτις ἤθελε τιμῆσει τοὺς κλασι-
 κότερους αἰῶνας τῆς ἀρχαιότητος, σῆς κοῦρα καὶ φιλόκομφοι
 Ἀργοστολιῶτες ὄσαν ἐξίστη βιβλία ἢ ἐκτιμῆσητε ἄλλ'
 ὄυτε καὶ νὰ ἐννοήσητε καὶ σᾶς οἰκτιρήσομεν! Περὶ τῶν ἐπι-
 πτωκῶν καὶ ὄμοιων θεμάτων προσεχέτω.

Ὁ Ἰππεύ. Ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Δ Δ Η Ν Ι Α »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ